

нина още, мъже, жени и деца се извървяваха на върволици къмъ салханата да купуватъ евтено месо за суджуци, безъ които гроздоберътъ не ставаше. И нѣмаше дворъ, нѣмаше кѣща, кѣдето по цѣль денъ да не се чука съ сатъри месо на дѣски, което накълцваха на дребно. Чукаха женитѣ, помагаха децата. После, вечерята ще се събератъ роднини или съседи, днесъ въ тази кѣща, утре — въ друга и съ пѣсни и приказки тъпчеха каймата въ черва презъ едни малки фунийки и правѣха суджуци, които нанизваха на дълги върлини и окачаха на сѣнка подъ стрѣхитѣ или въ сайванитѣ да съхнатъ.

Между това, въ училищата бѣше сѣщинска трѣска. Не се приказваше за нищо друго, освенъ за виноберма, за маджунитѣ, за балъсуджуцитѣ, за хората, за огньоветѣ, за лудоритѣ...

Ето, най-сетне барабанътъ забръмчаваше по цѣлия градъ и глашатаятъ обявяваше, че гроздоберътъ захваща отъ утре.

Ученицитѣ отъ всички училища се разпущаха за две недѣли. Като съобщѣха въ класъ, че отъ утре почва гроздоберската ваканция, наставаше такъвъ глѣчъ между ученицитѣ отъ радостъ и възторгъ, щото мнозина лудо прескачаха презъ чиноветѣ, други си хвърляха шапкитѣ въ въздуха, трети пѣкъ си удряха калпацитѣ на пода, за да изгърмятъ, и всички се втурваха на вѣнъ, да си идатъ по домоветѣ, да видятъ, дали сѣ вече хванали постави.

И наистина, по пазарищата отъ единъ-два дена сѣ вече дошли съ стотици постави отъ селата, заедно съ берачки. Бацитѣ отиваха да паза-